

புறநானூற்றில் போர்

இரா. மேனகா அ. *

அ தமிழாய்வுத்துறை, தனலட்சுமி சீனிவாசன் மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), பெரம்பலூர்-621212, தமிழ்நாடு, இந்தியா

War in Purananuru

R. Menaka a, *

^a Department of Tamil, Dhanalakshmi Srinivasan College of Arts & Science for Women (Autonomous), Perambalur-621212, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
r.menaga20@gmail.com

Received: 13-09-2022
Revised: 30-10-2022
Accepted: 06-11-2022
Published: 10-12-2022

ABSTRACT

When hear the word war, we always remember the destruction caused by it, the majority of damages and it brings happiness to a few and misery to many. Thus, war has threatened the people over time. Earlier, Moovendar kings are always remembered in Tamil Nadu during war. Mankind's war with nature has spawned civilizational development and cultural maturity. The wars fought by people among themselves are considered historic on the basis of valor. A man's basic need is to be fulfilled by himself and the society around him, by the government and the rulers. When this situation does not continue, a king steals the resources of another country and gives it to his countrymen since then. The purpose of this study is to find out the news about the war in Purananuru.

Keywords: Purananuru, War, Tamil Nadu, Government

முன்னுரை

போர் என்று கேட்டாலே அழிவு என்ற எண்ணம் தான் மனதில் முதன்முதலில் தோன்றும் அந்த அளவிற்கு அன்றும், இன்றும் அது பெரும்பான்மையான சேதத்தை ஏற்படுத்தி ஒரு சிலருக்கு மகிழ்ச்சியையும், பலருக்குத் துன்பத்தையும் தருகிறது. இவ்வாறு காலத்திற்கேற்ப போர் மக்களை அச்சுறுத்தியே வந்துள்ளது. அன்று பார் என்றாலே தமிழ் நாட்டின் மூவேந்தரைத்தான் பெரும்பாலும் குறித்து நின்றது (Suja, 2020; Renuka, 2021; Kalathi & Suresh, 2021). “மனித இன வாழ்வில் போர் என்பது உயிரியல் தேவை. அஃது மனித வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் இன்றியமையாத ஒரு கருவி என்பர்” அவ்வகையில் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள போரியல் முறைகளை ஆராயலாம் (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

போர்க் காரணங்கள்

மனிதனுடைய அகவாழ்வையும் புற வாழ்வையும் செம்மைப்படுத்துவதில் அரசுக்கும் பங்கு உண்டு. மன்னன் எவ்வழியோ மக்களும் அவ்வழியே செல்வர். மன்னன் நல்வழியில் சென்று நாட்டுமக்களை நல்லாற்றுப்படுத்த வேண்டும். ஆள்பவன் அரசன். ஆளப்படுபவர் குடிமக்கள். இவ்விருவரும் சேர்ந்த ஒன்றே சமூகமாகும். அதுவே சமூக அரசியலுமாகும்.

போர்க் குணம்

பழந்தமிழ் மக்களிடம் இயற்கையிலேயே அமைந்திருந்த போர்க்குணம் போருக்குரிய காரணங்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது (Maruthanayakam, 2004). போர்களையும் அவற்றிற்குரிய காரணங்களையும் அதற்கு முன் பழந்தமிழ் மக்களிடையே போர்க்குணம் எப்படி அமைந்திருந்தது என்பதைக் காணுதல் இன்றியமையாதது. ஒருவனை ஒருவன் கொல்லுதலும் ஒருவருக்கு ஒருவன் தோன்றலும் புதிதன்று இவ்வுலகத்தின் கண் தொன்றுதொட்டு இயல்பாகவே உள்ளது இதனை இடைக்குன்றார் கிழார் என்ற புலவர்

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்

புதுவது அன்று இவ் உலகத்து இயற்கை”

என்று சுட்டுகிறார். ஒருவன் ஒருவன் பகைகொண்டு கொள்ளுதலும், ஒருவனுக்கு ஒருவர் தோற்றுப் போதலும் இவ்வுலகில் புதியது அன்று. இது உலகில் தொன்று தொட்டு வரும் இயல்பாகும் என்பதன் வழி மனித மனங்களில் இயல்பாகவே உள்ள போர்க்குணமும் அது வெளிப்படுமாறு புலனாகின்றன (Swaminatha Iyer, 1984).

மண்ணாசை

இவ்வாறு போர் செய்தலும் போரில் மடிவதும் தொன்று தொட்டுவரும் வழக்கமாக நிலவிவருகிறது பிறருடைய மண்ணை கொல்ல வேண்டும் என்ற நப்பாசை இதற்கு காரணமாக அமைகிறது சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை குறுங்கோழியூர் கிழார் என்ற புலவர் புகழ்ந்து கூறுமிடத்து

“பிறர் மண் உண்ணும் செம்மல்”

என்று புகழ்கிறார்.

நாட்டை விரிவுபடுத்துதல்

நுகரும் இன்பத்தை விரும்பி, பூமியானது பிற வேந்தருக்கும் பொதுவானது என்ற கருத்தை பொறாமல் தன் நாட்டின் இடம் சிறியதாக இருக்கிறது என்று எண்ணி பிற நாட்டை கைக்கொண்டு தன் நாட்டை விரிவாக்கும் ஊக்கம் மிக்கவன் என்று சேரமான் கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலர் குறிப்பிடுகிறார். அது பின்வருமாறு

“போகம் வேண்டி பொதுச் சொல் பொறாது

இடம் சிறிது என்னும் ஊக்கம் துரப்ப” (Avvai Duraisamy pillai, 2007)

கபிலரின் இவ்வடிகள் மன்னர்கள் போர் ஆர்வம் உடையவர்கள் என்பதற்கு அரண் சேர்க்கும்.

புகழ் வேட்கை

போரில் வெற்றி பெற்றால் புகழுடன் விளங்கலாம் என்ற எண்ணத்திலும் மாற்றானுடன் மன்னர்கள் போர் செய்யும் வழக்கமுண்டு சோழன் நலங்கிள்ளியின் வெற்றி சிறப்பை கோலூர்கிழார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்

பாசறை யல்லது நீ ஒல்லாயே”

நல்ல புகழின் வேட்கையால் விரும்பி செய்யும் வெல்லும் போரையுடைய பாசறை யல்லது ஊரின் மாளிகையில் தங்க நீ உடன்பட மாட்டாய் என்பது இவனைப் பற்றிய கருத்தாகும் (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

இவ்வாறு பல்வேறு நிலைகளில் போர் நடைபெற்றதற்கான காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

போர் முறைகள்

தொல்காப்பியப் புறத்திணை இயல் புறத்திணைகளை ஏழு திணைகளாகப் கூறும் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி பாடாண் என்பவையாகும். வெட்சித் திணை என்பது பகை அரசர் மீது படையெடுத்துச் செல்லுதற்கு முன்னாலேயே அரசனால் ஏவப்பட்ட வீரர்கள், அப் பகை நாட்டிற்கு சென்று அந்நாட்டு பகைக்கூட்டங்களை அப் பகைவர்கள் அறியாதபடி ஓட்டிக் கொண்டு வந்து பாதுகாத்தல் என்பதாகும். ஆநிறை கவர்தல் வெற்றி எனவும் இ ஆநிறைக்கு உரியோர் அவற்றை மீட்டல் கரந்தை எனவும் இ குறிப்பிடப்படும் அரசன் வஞ்சிப் பூச் சூடி பகை நாட்டின் மீது படையெடுத்து செல்லுதலும் படை எடுக்கப்பட்டவன் எதிர்நின்று தாக்குதலும் வஞ்சு எனப்படும்.

நகரத்தில் புறமதிலை முற்றுகையிடுதலும், முற்றுகையிடப்பட்ட அரசன் மதிலை காத்தலும் முறையே உழிஞை நொச்சி என்று சொல்லப்படும் ஒரு பெருவேந்தரும் களம் குறித்து செய்யும் போர் தும்பை என பெயர் பெறும். போரில் வெற்றி பெறுதல் வாகை எனப்படும்.

இவ்வாறு நடைபெற்ற பண்டை தமிழர் தம் போர்களையும் அப்போரில் கையாளப்பட்ட போர் முறைகளையும் அறிந்து கொள்வதற்கு புறநானூறு பெரிதும் துணை புரிகிறது. போர் அறம், போரின் தொடக்கம், காவல் மரம் வெட்டுதல், முரசு கவர்தல், பகை நாட்டை அளித்தல், களவேள்வி செய்தல் ஆகிய பல செய்திகளை புறநானூறு விளக்குகிறது

மன்னன் போரில் ஈடுபடும் முன் நாட்டு மக்களுக்கு போர் நடைபெறப் போகிறது என்பதை அறிந்து அறிவித்து விடுவான் பொதுமக்கள் குறிப்பிடப்பட்ட அவர்கள் போர் நிகழும் இடத்தில் இருந்து நீங்கி சென்று போரின் இன்றும் தப்பிக் கொள்வதற்கு காலம் கொடுப்பான் இதுவே காரணமாக கருதப்பட்டது “போரை அறவே ஒழிக்க இயலாத நிலையில் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா இடத்திலும் எந்த முறையிலும் போரிட்டு உலகை நாசம் ஆகாமல் இருப்பதற்கு உரிய வழிமுறைகளை ஆன்றோர்கள் வகுத்தார்கள் என்ற வகை உண்டாயிற்று” என்கிறார் (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

கொலை மலிந்த போர்களிலும் அற அடிப்படையிலான சில வரையறைக்குட்பட்ட நடைமுறைகள் சங்க காலத்தில் இருந்திருக்கின்றன பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி நெட்டிமையார் புகழும்போது அறநெறியின் படி அறத்தின் நெறியின் படி போர் குறித்து முன் அறிவிப்பு செய்யும் மன உறுதியையும் வீரத்தையும் உடையவன் என்று புகழ்கிறார்

“ஆவும் ஆன்இயர் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்

தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்

பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்

எம் அம்பு கடி விடுதும் நும் அரண் சேர்மின் என

அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை”

பசுவும் பசுவின் இயல்பை ஒத்த பார்ப்பனரும், பெண்களும், நோயுற்ற வரும் இறந்து தென்திசையில் வாழும் முன்னோர்க்கு செய்யும் அரிய சடங்குகளை மதித்து செய்யும் புதல்வர்களை பெறும் என பலரும் கேட்பீராக யாமம் அம்புகளை விரைவு பட செலுத்தி போரிட உள்ளோம் நீவிர் இருவரும் நமக்கு பாதுகாப்பான இடத்தை அடைதல் என்று அறிவுறுத்தி மேற்கொண்ட அறநெறி போரினை இம்மன்னன் செய்தான் என்பதை அறிய முடிகிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2007)

போரின் தொடக்கம்

போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே போரில் வெற்றி கிடைக்குமா என்று அறிய விரும்பி கேட்கும் முறை அன்று இருந்தது போருக்குச் செல்லும் முன் அறிய காவலையுடைய பழைய ஊர் பக்கத்தை படைத்தலைவர் ஏவலால் நற்சொல் கூறியோர் போய் நிறைய பூக்களை தூவி கை தொழுது வணங்கி சொல்கேட்டு நிற்பது வழக்கமாயிருந்தது.

“நென்னீ ரெறிந்து விரிச்சி யோர்க்கும்

செம்முது பெண்டிர் சொல்லும் நிரம்பா”

நெல்லும் நீரும் சொரிந்து விரிச்சி கேட்கும்போது பெண்டிரை பற்றி மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பாடியுள்ளார். வருவதை அறிந்துகொள்ள நற்சொல் கேட்ட மனைவி இச்செம்முது பெண்டிரின் சொற்களும் குறையுடையன! என்று கூறி அவற்றை தன் கணவன் சாக்கட்டை முன்னறிவிக்கும் தீய சகுனமாக கருதுகிறாள் (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

போரின் தொடக்கத்தில் பகைவர் நாட்டில் புகுந்து ஆநிரைகளை கவர்ந்து வருதல் அக்கால மரபாக இருந்தது ஆனால் அனைத்து போர்களும் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தே தொடங்கியது என்று சொல்லமுடியாது அக்காலத்தில் போருக்குரிய முதன்மைக் காரணங்களில் ஒன்றாக இதைக் கொள்ளலாம். கவர்ந்த ஆநிரைகளை பாதுகாத்துக் கொண்டு வருதலை தொல்காப்பியம் “ஆ தந்து ஓம்பல்” என்று கூறுகிறது.

முரசு அறைதல்

முரசு என்பது ஏதேனும் ஒன்றை அறிவித்தற்கு அல்லது யாரேனும் ஒரு சாராரை அழைத்தற்கு ஒலிக்கப்படும் பேரிகை என்னும் பெரும் பறை ஆகும். அது கொடை முரசு, மணமுரசு, போர்முரசு என மூவகை பட்டதாக கூறப்படும்.

போர்க் காலங்களில் வீட்டுக்கு ஒரு ஆண்மகன் போரில் ஈடுபடுவது வழக்கமாயிருந்தது. போர்த் தொழிலில் ஈடுபட்டோர் தவிர ஏனையோரும் போர்களில் பங்கு கொண்டுள்ளனர். போர் காலத்தில் மன்னன் தூதுவர்களை அனுப்பி முரசறைந்து வீரர்களை போருக்கு அழைத்த செய்தியினை ஓரம்போகியார் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

“வருகதில் வல்லே வருகதில் வில்லென

வேந்து விழுந் தூது ஆங்கு இசைப்ப”

விரைவில் வருக விரைவில் வருக என்று வேந்தனால் விடப்பட்ட தூதுவர் ஆங்காங்கே சென்று தெரிவித்தனர் என்பது உயர்ந்தோரால் விடப்பட்ட தூது என்பதையும் விரைவாக வருமாறு வீரர்களை அழைப்பதையும் காட்டுகிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

போர்க்கெழுதல்

மன்னர்களும் வீரர்களும் போரிடும்போது தத்தமக்குரிய மாலையினை சூடுதல் மரபு போருக்கு பெருமிதத்துடன் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் சென்ற முறை பின்வருமாறுஇ

“மூதூர் வாயில் பனிக் கயம் மண்ணி

மன்ற வேம்பின் ஒண் குழை மலைந்து

தென் கிணை முன்னர்க் களிற்றின் இயலி

வெம் போர் செழியனும் வந்தனன்”

தனது பழமையான நகரத்தின் வாயிலில் உள்ள குளிர்ந்த பொய்கையில் நெடுஞ்செழியன் மூழ்கி நிராடினான். பின் மன்றத்தில் அமைந்த வேப்பமரத்தின் ஒளிபொருந்திய தளிரை சூடிக்கொண்டான். தெளிவான ஓசையையுடைய பறை முன் ஒலிக்க செல்லும் ஆண் யானையைப் போல பெருமையுடன் வெம்மையான போர் புரியும் நெடுஞ்செழியன் நடந்து வந்தான் என்று பேசுகிறார் இடைக்குன்றார் கிழார் (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையின் வீரர் தம் போர்க்களத்தை போர்க் கோலத்தைக் குறுங்கோழியூர் கிழார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“பொலந் தோட்டு பைந் தும்பை

மிசை அலங்கு உளை பனைப் போல் செரீஇ

சின மாந்தர்”

பொன்னால் செய்த இதழ்களையுடைய பசிய தும்பையுடன் மேலே அசையும் உச்சியையுடைய பனந்தோட்டையும் செருகியவராய் சினமுடைய வீரர் விளங்குவர். என்று வீரனைப் பற்றி கூறியுள்ளார். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி போருக்கு மகிழ்ச்சியுடன் சென்றதை அவ்வையார் கீழ்காணுமாறு விளக்குகிறார் (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

“பொதுவில் தூங்கும் தண்ணுமை

வளி பொரு தென் கண் கேட்பின்

அது போர் என்னும் என்னையும் உளரே”

ஊரில் உள்ள பொது மன்றத்தில் பாணர்களால் கட்டப்பட்டுத் தொங்கும் முழவு காற்று அசைவதால் மரக்கிளையில் மோதி ஒலியுண்டாகும். அந்த முழவின் ஓசையை கேட்பின் அதைப் போர்ப்பறை எனக் கேட்டு மகிழும் தலைவன் என்று அதியமான் குறிப்பிடுகிறார் மறவர்கள் போர் என்று கேட்பின் பெரிதும் விரும்புவர் அக்காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர் (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

காவல் மரத்தை வெட்டுதல்

போருக்கு செல்லும் மன்னன் முதலில் பகை மன்னனின் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்துவது சிறப்பாகும் அவ்வாறு வீழ்த்துவது போர் மரபில் தொடக்க நிகழ்வாகும். பகை மன்னனின் காவல் மரத்தை அழிப்பது வெற்றி பெற்றதற்கு சான்றாகும். இவ்வாறு வெட்டாமல் அந்த மரத்தில் தனது பட்டத்து யானையை கட்டி விட்டால் அந்த நாடு தனக்கு உரியதாக கொள்ளப்படும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் காரிக்கண்ணனார் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன் மாறனிடம் பின்வருமாறு கூற்று நிகழ்த்துகிறார்.

“கடிமரம் தடிதல் ஒம்பு

நெடு நல் யானைக்கு கந்து ஆற்றவே”

பகைவர் தம் காவல் மரத்தை வெட்டுவதை மட்டும் தவிர்ப்பாயாக. ஏனெனில் நின் யானைக்கு கட்டுத்தறியாக இருந்து தாங்குவதற்கு ஆகாதன என்கிறார். இப்பாடலில் கடி மரம் வெட்டுதல் தவிர்ப்பாயாக. ஏனெனில் நின் யானையைக் கட்டும் தூண்களாக காவல் மரங்கள் ஆகா என்பதன் மூலம் நின் பகைவனும் நினக்கு ஆற்றான் என்பதனை சுற்றுகிறார் (Avvai Duraisamy pillai, 2007). மேலும் கழனி கொள்ளுதல், ஊர் எரித்தல், பகைவரை அழித்தல், ஆகியவற்றையும் மேற்கொள்ளற்க என்பதையும் இதன் வழி கூறுகிறார்.

முரசு கவர்தல்

போர் முரசு என்பது போர்க் காலங்களில் மட்டும் இசைக்கப்படும். போருக்கு புறப்படுவதற்கு முன்னும்இ போர் செய்யும் போதும் முரசு முழங்கும். போர்முரசு வேந்தனுக்கு உரிய மதிப்பினை

பெறும். முரசு அழிக்கப்படுமானால் அம் முரசுக்கு உரிய வேந்தன் தோற்றவன் ஆக கருதப்படுவான். இவ்வகையில் போரில் வெற்றி பெற்ற அரசன் போரில் வெற்றி பெற்ற அரசன் பகைவருடைய முரசை கவர்ந்து கொண்டமை பல பாடல்கள் சுட்டப்படுகின்றன.

வாரால் பிணிக்கப்பட்ட முரசத்தை கைப்பற்றினாய் என்று கல்லாடனார் குறிப்பிடுகிறார்.

“பிணி யறு முரசம் கொண்ட காலை”

பாண்டிய மன்னன் ஒருவனது படைத்தலைவன் நாலைக் கிழவன் நாகனின் சிறப்பு குறித்த பாடல் வடநெடுந்தத்தனார் பாடலாகும் (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

படைத்தலைவனின் உதவியுடன் பாண்டிய மன்னன் தன்னோடு மாறுபட்ட பகைவரின் வழித்துப் பிணைக்கப்பட்ட முரசத்தையும் நாட்டையும் கைப்பற்றினான் என்பதைப் பின்வரும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

“விசி பிணி முரசமொடு மண்பல தந்த

திருவீல் நுண்புண் பாண்டியன் மறவன்” (Avvai Duraisamy pillai, 2007)

பகைவர் நாட்டை அளித்தல்

வெற்றி பெற்ற அரசன் தன் பகை அரசனுடைய நாட்டை அழித்து சேதப்படுத்துவது. பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களிடம் மரபாக இருந்து வந்தது. அவ்வாறு அழிக்குமிடத்து நாட்டை எரியூட்டியும், அரசனை அழித்தும் நீர்நிலைகளை அழித்தும் தம் வீரத்தைக் காண்பித்தனர்.

“விளைநிலங்களை எரியூட்டுதல்

வெற்றி பெற்ற அரசர் வெற்றிக்குப் பிறகு பகைவர் நாட்டை தீயிட்டு சேதப்படுத்துவர்.

“மயங்கு வள்ளை மலர் ஆம்பல்

பனிப்பகன்றை கனிப்

கரும்பு அல்லது காடு அறியாப்

பெருந் தண் பணை பாழ்

ஏம நல் நாடு ஒள் எரி ஊட்டினை”

ஒன்றோடு ஒன்று கலந்த வள்ளை கொடியையும் மலர்ந்த ஆம்பல் கொடியையும் உணர்ச்சியுடைய பகன்றை கொடியையும் பழம் உடைய பாகர் கொடியையும் கரும்பு தவிர வேறு காட்டை அறியாததுமான பெரிய குளிர்ந்த மருத நிலம் பாழ் ஆகுமாறு காவல் உடைய நல்ல நாட்டை ஒளியையுடைய தீயில் எரித்தாய் என்று பாடல் அடிகள் சுட்டுகிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் மகன் பொகுட்டெழினி இன் வீரத்தை குறித்து அவ்வையார் குறிப்பிடும்போது

“வெள்வாய் கழுதை புல் இனம் பூட்டி

வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் வித்தும்

வைகல் உழுவ வாழிய பெரிது”

வெள்ளிய வாயை உடைய கழுதையாகிய நிறையை பூட்டி உழுது வெள்ளை வரகும், கொள்ளும் வரகும், விதைக்கும் இடையறாத போர் ஆகிய உழுதலை செய்யும் வேந்தனை என்று பாராட்டுகிறார் (Avvai Duraisamy pillai, 2007).

முடிவுரை

புறநானூறு என்ற மாபெரும் இலக்கியம் தமிழர்களின் நேரிய சிந்தனைகளையும், திறத்தையும், அற வழியினையும் பறை சாற்றுகிறது. அரசர்கள், புலவர்கள், மக்கள் எனும் மூன்று பாலத்தையும் முறையே இணைக்கின்றது. உறவினையும், பகையினையும், சரிவரக் கையாண்ட சமூகமாய் பண்டைய சமூகம் விளங்குகின்றது. சங்கப் போர் முறைகள் எவ்வாறு சிறந்து விளங்கின என்பதை அறிய முடிகிறது.

References

- Avvai Duraisamy pillai, S. (2007) Purananooru Moolam Uraiyum, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
- Kalathi, V., Suresh, R. (2021) A comparative approach to the Morality of Purananuru and Shi Jing, International Research Journal of Tamil, 3(4), 16-23. <https://doi.org/10.34256/irjt2143>
- Maruthanayakam, P., (2004) Puthupaarvaiyil Purananooru, Kaavya Pathippagam, Chennai
- Renuka. V, (2021) The Greatness of Nalangilli, A Chola King in Purananuru – A Review, International Research Journal of Tamil, 3(1), 289-295. <https://doi.org/10.34256/irjt21133>
- Suja, S. (2020) Rhetoric in Purananuru, International Research Journal of Tamil, 2(4), 35-42. <https://doi.org/10.34256/irjt2045>
- Swaminatha Iyer, U.V. (1984) Purananooru Moolamum Uraiyum, U Ve Sa Noolaga nilayam, Chennai, Tamil Nadu, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License